

## Și iarăși ai plecat

Lucica Boltasu

---

Și iarăși ai plecat, tu, vară aurie,  
Din mioritic plai, spre alte galaxii,  
Iar ai lăsat în urmă parfum de iasomie,  
Pe struna existenței, plătând armonii.  
În frunze, îmi văd starea, strigarea ce e mută  
Și traiectoria care mă înveșmântă-n lut,  
În neputința cărnii, durerea-i mai acută,  
Dar sufletul zâmbește, chiar dacă e căzut.

Când lăcrimează cerul, mă contopesc cu ploaia  
Și mă aștern pe glie, ca roua-n dimineți,  
Sunt ramurile goale, la fel e goală foaia,  
Ce ar putea descrie povestea altei vieți.  
O viață de izbândă, hțcu pace și iubire,  
Speranță, sănătate, puteri și bucurii,  
Dar am primit durerea, ca mod de viață  
Și marea întrebare: "A fi sau a nu fi!"

Și mă proștern, în rugă, Îți cer mărite Tată,  
Să îmi astâmperi focul din trupul marmoreu,  
Țepușul ce mă ține legat, să-l scoți odată,  
Să pot umbla pe cale, căci tare-mi este greu!  
Mă lupt de unul singur, dar nu fără de Tine,  
Credința mi-e armura ce-o port când sunt lovit,  
Cânt tremură piciorul și-n duh mocnesc suspine,  
Îmi amintesc cât Doamne, pe cruce-ai suferit.

Această epopee aprinde-n mine dorul  
De-a explora mărirea, de-a fi cu Dumnezeu,  
Se-aștern cuvinte-n șiruri, se deapănă fuiorul  
Iubirilor ascunse de veac, în pieptul meu.  
E frig, în ruginiul ce umple arealul,  
Văd un boboc de floare, un mugur întârziat,  
E ocrotit de crucea ce străjuiește dealul,  
Pe care-a fost odată Isus crucificat.

Și chiar de bate vântul și bruma se așterne,  
Iubirea infinită îi este-un aliat,  
Chiar dacă mușcă gerul și clipele îi cerne,  
Viziunea nu și-o pierde, de-a fi un rod bogat.  
Da, frăgezimea piere! Frumosul și culoarea,  
Parfumul, se disipă! Ce e surprinzător,  
Că nu e o-nțâmplare aceasta! Transformarea,

E calea care face pe om mai veghetor.

Și eu, cu vântu-n plete, cu ploi ce cad pe față,  
Cu brațele întinse ca ramul dezgolit,  
Simt în tăceri astrale cum cerul mă răsfată,  
Căci mugurul din scoartă, la viață s-a trezit.  
Și stă în așteptare, cuminte, pân-la clipa,  
În care primăvara-i va da un nou avânt,  
Plesnind de sănătate, își va-nălța aripa,  
Uitând, lăsând în urmă și trudă și pământ.

05/20/16, Barcelona -Lucica Boltasu